

VII

Над великою рікою
на скалі крутій сиджу
і, затоплений у мріях,
в воду биструю гляджу.
Валом хвилі, валом хвилі
пруться, плещуть, миготять,
сонце грає, прибережні
верби віттям їх пестять.

Із-за закруту одного
враз дараба вплива –
зіллям, зеленню обвита,
плеще, грає, мов жива.
Керма тихо хвилі крає,
не булькоче, не скрипить,
і керманич молоденький,
мов мальований, стоїть.

На дарабі гра музика,
чути співи голосні,
брязкають чарки блискучі,
ллються вина запашні,
сяють очі молодії
серед жартів і розмов...
Сміх і співи. Се гуляють
Радощі, Краса, Любов.

Я поглянув, і зітхання
піднімає грудь мою.
О, мої юнацькі мрії,
пізнаю вас, пізнаю!
Скільки вас з розлучним криком
і з слізьми я доганяв –
на весільную дарабу
я ніколи не попав.

Ні, тепер уже за вами
не погоню я услід!
Прощавайте! Своїм блиском
ви молодших веселіть!
Сміх, і співи, і музика

ще бринять, немов по склі,
і за закрутом дараба
звільна щезла в синій млі.

Знов затоплений у мріях
я гляджу на бистрину.
Що се плещуть, миють хвилі?
Наче білу грудь сніжну!..
Мов рожеві любі руки...
шийку круглу... і лице...
Ох, адже я знав, здається,
цілував лице оце!

Се ж вона, вона, чий образ
тузі втихнуть не дає!
Се те тихе нездобуте
щастя вбогее моє!
Вбите! Втоплене! І в воду,
мов скажений, кинувсь я,
щоб ловити щастя-трупа...
Мрія приснула моя.